

on dodáva... "Aj ja, keď zažil som už toľko bolesti i vo vlastnej rodine..." ..... Nádej v to viac. .... Manželia. Mnohohodetná rodina. Zvláštna klíma pokoja a lásky. .... "Celý život zápasím z tým, aby som vo fľaši nevidel to, čo tam chýba, ale to, čo tam je." ..... Nádej v to krajšie. Ako sa v ňom rodiť? ..... "Je to v láske. V tom, že rozdávam svoj čas, svoje schopnosti, svoje dary svojim drahým. Že ich mám rád. To sú tie dva haliere, čo dávam, to je to všetko..." ..... A tá láska tam priam svieti. A radosť i pokoj kráčajú spolu s ňou. .... Mladí. .... Koľko sa o nich dnes napíše, nahovorí... A predsa je v nich toľko dobra, krásy, nádeje... snov. Sú krehkí a zraniteľní, ale nie zlí. Sú schopní činov, ktoré mie dospeli už nedokážeme. .... Sú ako malé ovečky, ktoré potrebujú našu lásku, prijatie a pochopenie.

Ak vám týchto pár slov vnieslo aspoň troška radosť a svetla do tohto dňa, som veľmi rád.

Pozerať. Hľadať na znamenia, ktoré nedovolia uhasiť lásku, ktoré udržiavajú pri živote oheň viery a nádeje. Živé tváre, vyžarujúce nehu a Božiu dobrotu, ktorá pôsobí medzi nami.

Pozerať na tvár našich rodín, ktoré sa deň čo deň rozhodujú kráčať životom s veľkým úsilím uprostred toľkých neistôt a tiesní a ktorí sa nevzdávajú snahy vytvoriť zo svojho domu školu lásky.

Pozerať na tváre, ktoré sa nás pýtajú, tváre našich detí a mladých, plné budúcnosti a nádeje, plné zajaťrajska a schopností, ktoré si vyžadujú pozornosť a ochranu. Živé kľučky lásky a života, ktoré si stále kľesnia cestu medzi našimi ne-

rozumnými a egoistickými výpočtami.

Pozerať na tváre našich starých, zvráskavené prežitým časom: tváre, nesúce živú pamäť nášho ľudu. Tváre účinnej Božej múdrosti. (pápež František)

3.3. Sobota

„Ešte bol ďaleko, keď ho zarezal jeho otec, a bolo mu ho ľúto. Pribehol k nemu, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho.“ (Lk, 15, 20)

Po cestách pokoja: v. 9:
Aký sen máš Ty?

Naivné, bláznivé, detské, hravé... Aké ešte sú vaše sny? Čo túžite mať? Kým sa túžite stať? Niekedy sa túžime stať niekym a používame pri tom niečo a možno sa potom staneme niečim bez toho, aby sme sa stali niekym... Pár slov o sne jedného z nás, ktorý sa stal skutočnosťou. .... Malý chlapec z jedného malého mesta vyrastajúci spolu s menšou sestrou a rodičmi. Jedna malá ulica, jedna malá škola. .... Ten malý chlapec z malého mesta je na svojej malej ulici a kráča. Nevie ešte kam. Takmer každý deň ku svojím drahým starým rodičom na obed, do práce a potom domov. Nevie, čo bude. Sníva. Nevie čo, ale Boh už vie... Je láska našou cestou? Ak áno, tak aj tento malý chlapec ju zažíva. V prijatí od svojich drahých, od pár kamarátov. Ale zažíva aj smútok z bolesti svojich drahých, ktorá sa natrvalo vpisuje do jeho srdca. Je tam. Ale aj vysmech a poníženie. Prečo ich musí tak veľmi cítiť? Možno preto, aby sám nechcel nikdy nikoho ponížiť. A tak stále kráča ďalej... .... Stretá mladých. Stretá kňazov, ktorí ho majú radi. Chodí na výlety a začína v sebe pociťovať

"niečo viac". Taký zvláštny pocit. Je to radosť? Nevie ho ešte pomenovať, ale vie, že niekde hlboko po ňom stále túžil a že ho hľadal. Dnes ho dostáva ako dar skrze lásku. A potom ľútosť. Prečo? Keď vidí životy svojich kamarátov a to množstvo prázdna, v ktorom sú prepadnuté a toto v ňom vzbudzuje túžbu. Stále ten sen, ktorý kedysi nemal meno ani tvár, dnes získava svoje kontúry. Sen o ich šťastí... .... Na ceste tohto sna stretá jedného muža. Muža, ktorý tiež mal sen. Na začiatku je to malému chlapcovi z malého mesta ten muž veľmi čudný. Až príliš. Neskôr práve v ňom objavuje muža veľmi blízkeho. Toho, ktorý mu pomáha pochopiť jeho srdce. Srdce túžiace milovať. Ten muž má meno, tvár, svoj príbeh... stále zostal a aj vďaka tomu mužovi snov rastie...

Malý chlapec už je starší, ale oči dieťaťa si ponechal a srdce plné snov o ich šťastí (je ich toľko a majú meno, tvár, svoj príbeh...) stále zostal a aj vďaka tomu mužovi snov rastie...

Prajem vám odvahu a nádej.

Pozerať a kontempluj tvár Ukrižovanej Lásky, ktorá aj dnes z križa dáva nádej; ruku, vytretú k tým, čo sa tiež cítia ukrižovaní, ktorí vo svojom živote zakúšajú ťarchu pádov, oklamania a ilúzií.

Pozerať a kontempluj konkrétnu tvár ukrižovaného Krísta, ukrižovaného z lásky ku všetkým bez rozdielu. Všetkým? Áno, všetkým. Hľadieť na jeho tvár je pozvanie, plné nádeje tohto pôstneho obdobia, aby sme premáhali démonov ne dôvery, apatie a rezignácie. Tvár, ktorá nás povzbudzuje volať: Božie kráľovstvo je možné! (pápež František)

Partizánske – Šípok
Pôst 2. TÝŽDEŇ 2018

Tento týždeň je od
Robertu FLAMÍKA

Pôstne listy 2018

25.2. Nedeľa

„Kto obžaluje Božích vyvolencov? Boh, ktorý ospravedľňuje? A kto ich odsúdi? Kristus Ježiš, ktorý zomrel, ba viac – ktorý bol vzkriesený, je po pravici Boha a prihovára sa za nás?“ (Rim 8, 33 - 34)

Sľubujem Ti

Sobášil som ich možno pred rokom. ... O svadbe sme sa dohodli na stole. Šiel som vtedy do Bojníc a zobral ma. Myslel som si, že sa volá inak, takže trapas hneď na úvod. Potom to však už bolo fajn. Prípravu absolvovali. Stretli sme sa na poslednom stretku, kde sme sa dohadovali na obrade a tak všetko okolo toho, aby to bol ten najkrajší moment ich doterajšieho života. Potom sme si prechádzali manželský sľub... A vtedy sa ma ona spýtala, či môže k manželskému sľubu niečo pridať. Poprosil som ju, aby mi to prečítala... Stálo tam... "Sľubujem Ti, že sa budem snažiť, aby na tvojej tvári nikdy neboli slzy smútku." Toto bolo pre mňa veľmi silné... Obrad sme zvládli, bol nádherný, plný vznešenosti, ktorou láska oplyva, keď je čistá a darujúca sa. A život šiel ďalej... .... Občas sme sa stretli na svätej omši u nás. Pár slov. Potom prišiel ten čas čakania na bábätko. Ich túžba bola veľká. Lenže tu bola aj bolesť u ich dverí. "Odviezli mi

ju do nemocnice. Verím, že to bude všetko fajn." Neistota, ale aj viera. Obavy, ale aj dôvera a nadovšetko láska, tá, ktorú si sľúbili. .... Stretli sme sa zasa. Niečo prerábali, aby si tam mohli rozbehnúť kaviareň, ktorá už mimochodom funguje a že vraj tam je naozaj dobrá káva :) a on mi hovorí... "Vieš, podnikám s atrakciami pre deti a tak mi napadlo spraviť niečo aj pre deti zo sociálne slabších rodín, čo si o tom myslíš?" Chytilo ma to srdce. Koľká dobrota! .... Pred pár dňami prišiel na svet ich prvorođený. Plod ich lásky a Božieho požehnanie. Teším sa veľmi z toho.

Ďakujem Ti za nich. Žehnaj ich, prosím a žehnaj, prosím i toľkých iných.

Vráť sa! Neboj sa: toto je príhodný čas vrátiť sa domov, do domu „môjho Otca a vášho Otca“ (porov. Jn 20, 17). Toto je čas, aby sme sa nechali dotknúť srdca... Zotrváť na ceste zla je len zdrojom ilúzií a smútku. Pravy život je niečo veľmi odlišné, a naše srdce to vie veľmi dobre. Boh sa neunaví vystierať svoju ruku (porov. bula Misericordiae Vultus, 19).

Neboj sa a vráť sa, aby si zakúšal uzdravujúcu a uzmierujúcu Božiu nežnosť! Nechaj, nech Pán uzdraví rany hriechu

a nech sa naplní proroctvo, dané našim otcom: „A dám vám nové srdce a nového ducha vloží do vás; odstránim z vášho tela kamenné srdce a dám vám srdce z mäsa“ (Ez 36, 26). (pápež František)

26.2. Pondelok

„Nám, Pane... pristane zahalená tvár, lebo sme zhršili proti tebe. No Pánovi, nášmu Bohu svedčí milosrdenstvo a zľutovanie...“ (Dan 9, 8a, 9a)

Po cestách pokoja v. 1:
„Nemal tu už byť...“

Niektoré okamihy sú také obyčajne neobyčajné, že v srdci zanechajú toľko pekného dobra, nádeje i pokoja. O jednom zázraku, o jednej peknej radosťi bude aj týchto pár slov. Máme u nás prímestský tábor pre deti. Celkovo ich je tak vyše osemdesiat a spolu s nimi do tridsiatky mladých, ktorí miesto sedenia pri sociálnych sieťach a hrách slúžia deťom. Ako ich tak ráno vítam, zdravím a povzbudzujem, zastaví sa pri mne jedna staršia pani. Je mi známa. Vidám ju v kostole. Prináša nám niečo sladké pre deti a hlavne zopár povzbudivých slov... „Viete ten malý D., čo má problémy s kráčaním, poznáte ho?“ Súhlasne prikyvujem a spomínam si ako ma včera ponúkol fantastickým cukríkom.

„Viete“, pokračuje, „nemal tu už byť, pridusil sa pri pôrode. Predpokladali, že ak vôbec prežije, tak bude postihnutý a na vozíčku. Dnes behá a keby si viac veril, bol by ešte šikovnejší.“ Celkom som zostal ohúrený. Toto sa človek nedozvedá predsa každý deň... „My sa za neho každý deň modlíme a veríme, že je to aj ovocie tejto modlitby. Keby to ostatní ľudia vedeli...“ A ešte zopár slov o jeho známkach (mimochodom bol vyznamenaný) a o inom. Potom podáva tašku plnú sladkostí do rúk jednej animátorky a prosí ju, aby to odniesla do kuchyne... „To je pre deti z tábora.“ Lúčime sa. Ďakuje mi, ale tým viac obdivovaným som určite ja.

Prajem vám pokoj a nádej a hlavne vieru v to, že náš život je krásny dar a dostali sme ho, aby sme boli naozaj šťastní.

„Nedôvera, apatia a rezignácia: to sú démoni, ktorí spaľujú a ochromujú dušu veriaceho ľudu. Pôstne obdobie je zvlášť príhodným časom, v ktorom môžeme odhaliť tieto a mnohé iné pokušenia a umožniť, aby naše srdce bilo podľa pulzu Ježišovho srdca. Celá táto liturgia je presiaknutá takýmto duchom a možno povedať, že sa ozýva v troch slovách, ktoré sa nám ponúkajú aby „zohriali srdcia veriacich“: zastav sa, pozeraj sa, vráť sa.“ (pápež František)

27.2. Utorok

„Obmyte sa, očistite sa, odstráňte mi spred očí zlobu svojho zmýšľania, prestaňte robiť zlo, učte sa robiť dobro, hľadajte spravodlivosť, pomôžte utlačanému, vymôžte právo sirote, obhajujte vdovu.“ (Iz 1, 16 - 20)

Po cestách pokoja: v. 3:
Dobry muž

Dnes by som sa chcel s vami podeliť s jedným príbehom jedného muža. Človeka, ktorý mi bol vzorom v mnohom. Asi najviac vo svojej pokore a vo viere mladého človeka. .... Je to už dávnejšie, čo zomrel, ale pred časom som si na neho spomenul. Cítil som jeho blízkosť. Bol tu. Ako priateľ, ktorý mi v živote tak veľa pomohol. Učil ma chápať život ako dar, ako šancu niečo pekné zanechať, odovzdať, vytvoriť... .... Bol to starší muž, múdry, sčítaný... Jeho izba bola ako jedna veľká knižnica a hneď vedľa nej ďalšia (tajná, tam ak sme sa dostali, to bolo ako prienik do tajomstva J) a ešte jedna... Poznal toľko kníh a toľko autorov, že sme žasli... Bol to múdry muž. .... Citlivosť. Poznal nás. Nepotreboval veľa slov na to, aby zistil, čo nám hybe srdcom. Zobral si nás nabok a prehodil pár pekných slov a išli sme ďalej. Práve sme verili, že nás má rád. A nielen verili, ale aj cítili. Rád ako tých, v ktorých veril, v ktorých videl budúcnosť. .... A posledné – dalo by sa toho ešte veľa napísať – bolo jeho povzbudzovanie ku odvahe. „Coraggio!“ (odvahu). To bolo jeho typické. Neznechutiť sa, nezlomiť sa, nepoddať sa, ale veriť a ísť vpred. Stále vpred. Pre seba i pre iných niečo pekné zanechať. .... Dnes o ňom píšem. Pred krátkym časom som si na neho spomenul. Na to množstvo pekných a povzbudivých slov priateľa, na plnú baziliku jeho „synov“, na to, dobré a pekné, čo v nás videl. .... Priateľ, muž, kňaz, salezián. Don Gusto.

Prajem vám priateľov, ktorí vám veria a stoja pri vás, keď sa vám toľko toho rúca...

„Pôstne obdobie je vhodným časom doladiť falošné akordy

našho kresťanského života a prijať vždy novú, radostnú a nádejplnú zvesť o Pánovej Pasche. Cirkev nám vo svojej materinskej múdrosti navrhuje venovať osobitnú pozornosť všetkému, čo by mohlo vnašať hrdzu a chlad do nášho veriaceho srdca. Pokušenia, ktorým sme vystavení sú rôznorodé. Každý z nás pozná ťažkosti, ktorým musí čeliť. A je smutné konštatovať ako sa uprostred každodenných udalostí dvíhajú hlasy, využívajúce bolesť a neistotu a nevedia zasievať nič iné, než nedôveru. A ak ovocím viery je čínorodá láska – ako rada opakovala Matka Terézia z Kalkaty.“ (pápež František)

28.2. Streda

„Ako ani Syn človeka neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť a položiť svoj život ako výkupné za mnohých.“ (Mt 20, 28)

Po cestách pokoja v. 4: Prijatie

Pred pár dňami sme spolu s našimi mladými boli slúžiť iným mladým, ale ako to tak v živote býva, dostali sme viac, než sme darovali my. Pár slov o tom všetkom. .... „Máme u nás tábor, robíme pre deti taký program počas týždňa, neprišli by ste?“ .... Toto bola asi prvá otázka. A tak sme sa rozhodli. Nechcel som ísť sám, a tak sme sa vybrali piati. Traja mladí a dvaja saleziáni. Výlet a služba. Pekná kombinácia. .... Asi jednou z podstatných skutočností bola radosť. Od prvého až po posledný moment tejto našej akcie. Radosť. Taká bežná, obyčajná a predsa taká krásna a zvláštna. .... Keď sme tam prišli, tak sme zistili, čo nás čaká, že to bude program pre mladých animátorov. Najprv bláznivá hra, potom Božie Slovo, delenie sa...

Krásne momenty. A tam asi tým najkrajším bolo prijatie. To, ako nás zobrali medzi seba. .... Bol tam aj jeden mladý muž. Mal rečovú a pohybovú ťažkosť. .... „Mám na starosti birmovancov. Mohli by sa mi vysmievať, ale oni ma prijali, tak ako toto spoločenstvo.“ Mladý muž plný pokoja, ktorý šíril okolo seba. Zo svojej slabosti spravil silu a stal sa oporou pre slabších. .... Ten deň bol veľmi pekný. Slúžili sme sa dostali sme ešte viac. Prajem vám, milí priatelia, aby ste v sebe nachádzali túžbu a odvahu žiť nielen pre seba, ale otvárať sa aj pre iných, v tom je sila a čaro nášho krátkeho života.

Zastav sa trochu pred sklonom chcieť mať všetko pod kontrolou, chcieť všetko vedieť, všetko devastovať. Tieto postoje sa v tebe rodia keď zabudneš na vďaku za dar, ktorým je život a toľké dobré, ktoré si dostal.

Zastav sa trochu pred ohlušujúcim hlukom, v ktorom odumiera a stráca sa náš sluch a necháva nás zabúdať na plodnú a tvorivú moc ticha. (pápež František)

1.3. Štvrtok

„Zo všetkého najklamnejšie je srdce a ťažko ho vyliečiť, kto sa v ňom vyzná? Ja, Pán skúmam srdce a skúšam zmýšľanie: každému odplatím podľa jeho cesty, podľa ovocia jeho skutkov.“ (Jer 17, 9 – 10)

Po cestách pokoja v. 5:
Sen jednej pubertiačky

Už je to nejaký ten čas, čo sa poznám. Je to aj nejaká doba, čo je v zahraničí. Smutná? Ani nie... O jej sne vám túžim ponúknuť zopár slov. Je ale asi dosť odlišný od snov mladých v jej veku. .... Pamätám si na jeden rozhovor

s ňou. Slnko pomaly zapadalo nad našim sídliskom a ona s celou svojou rodinou mala odcestovať preč. Prišla na pár slov pred svojím „exodom“ do Číny. .... „Mám jeden sen. Je o tom, žeby som chcela mať domov pre opustené deti. Pre deti bez rodičov, bez lásky, bez snov.“ .... Akoby sa mi na chvíľu zastavil čas. Ako je to možné, že v srdci tejto šestnásťročnej dievčiny je niečo také krásne? Ved' má toľko talentov, možností a darov, nemohla by ich rozvíjať inak? .... Pred pár dňami sme si písali. Len pár slov, myslel som si... Ale na otázku „ako sa máš?“ sa rozpísala. Ale prenechám jej slovo: .... „Ale dnes som bola zo šiestimi mentálne postihnutými sirotami v jednom zábavnom parku a úplne som sa do tých detí zamilovala! Strašne mi takéto veci chýbali Ale keď som bola s deťmi tak som zabudla úplne na chorobu. .... Keď o tom teraz premýšľam, môj sen boli vždy deti ktoré boli vďačné a ktoré sa dokázali radovať zo všetkého lebo nemali nič. .... Takéto deti majú najväčšie srdcia... A najúprimnejšie gestá .... Sú jednoduché, ale pritom podvedome túžia tak strašne po láske! .... A ja som im dnes dala všetko čo som mala a bola som taká zrelaxovaná... .... Ale bolo asi len to, že niektoré deti ani nemali mená... .... A ani opatrovatelky nevedeli koľko majú rokov! .... To bolo úplne srdcervúce.... Tak vieš, keď porovnáš ich radostné srdce a moje, tak na nich nemám. .... Bola som strašne vďačná za skúsenosť v pastoračnom centre, ale viem že také deti majú len malinké starosti oproti týmto deťom. Sice môžem povedať že mentálne postihnuté deti to majú oveľa ľahšie byť sirotou, lebo sú vo svojom nereálnom svete. .... A

neboli to až tak... .... Ja sa deti nemienim vzdáť!“

V duši mladého človeka je mnoho krásnych snov. Túži ich odovzdať, darovať, zanechať za sebou niečo pekné, trváce, niečo, čo nie je o veciach, ale o srdci, dobre a o láske. Želám vám, aby ste takýchto krásnych mladých stretali a boli im oporou a povzbudením.

Zastav sa trochu a neživ v sebe sterilné a neplodné city, ktoré pochádzajú z uzavretosti a sebaľútosti a bránia ti ísť v ústrety druhým a deliť sa s nimi o ťažkosti a bolesti.

Zastav sa pred prázdnotou toho, čo je chvíľkové, prchavé a povrchné, čo nás zbavuje koreňov, vzťahov a hodnoty spoločného kráčania životom.

Zastav sa. Postoj, aby si sa mohol pozeráť a kontemplovať! (pápež František)

2.3. Piatok

„Pamätáme, Pane, na divy, čo si učinil.“ (Žalm 105, 5a)

Po cestách pokoja: v. 8:
Dva haliere a ovečka

Niekedy sa ľahšie vidí to zlé ako to dobré. Zlomiť palicu, nedat šancu, nádej... Poznáte to? Tak ľahko vieme opustiť cestu života, nádeje a lásky a vzdáť sa... Pár slov o tých, čo sa nevzdávajú. .... Prvá udalosť je stopárska. Jedno jednoduché stretnutie. Muž, ktorý bol vojakom. Tvrdý na pohľad, mäkký a láskavý vnútri. Bavíme sa o živote a smrti. .... "Neverím, že za týmto všetkým dáčo je. Je to ako so svetlom. Zhasneš ho a je tma." .... Oponujem, nesúhlasím a hovorím mu, že verím v "to" viac za "týmto tu". .... A vtedy i